

CA LA MEUCA

CAPÍTOL QUARANTA-TRES... DE LA SÈRIE EL CNI I LA MADAME

A la cuina petita, bruta i desordenada com sempre però ara plena d'ordinadors i altres màquines estranyes del CNI espanyol, la Madame està molt enfadada i esbronca la Purita.

Purita, hija, des de que tenemos a los espías instalados en casa no te has ocupado de ningún cliente. ¡Coño! ¡Si este 007 quiere joder que pague! Me estás arruinando.

Madame, li respon la Purita. Pero es que no se ha enterado que Madrid está vacío. Todos nuestros clientes habituales, políticos, guardaespaldas, militares y banqueros están de vacaciones. ¡NO hay clientes!

Lo que me pone enferma, Purita, es que utilices tu coño gratis. Aquí estamos para lo que estamos. ¿Porque no has llamado a los fiscales y jueces de la Audiencia Nacional? Estos siguen trabajando y me consta que nos necesitan o acabaran provocando un incendio nacional con sus tirrias hacia los catalanufos.

Madame, estos tipos son de otra calaña. Un pase con uno de ellos es peor que aguantar al 007 veinte veces seguidas. Por cierto, que ahora va más calmadito. Cuando vemos que empieza a empinar se la cogemos a dos y en cinco minutos ya está haciendo la siesta.

Aquest matí la Madame s'ha pintat els llavis de roig violent i vesteix un vestit de carrer molt ample que li arriba fins a mitja cama. Encén un cigarret, s'arregla els cabells i recull el bolso.

Purita, diu, me voy al CNI antes que cierren por vacaciones. Les voy a pasar la minuta de la semana, que ya me deben 1.714 euros en gastos de bar, 2.020 euros en jodiendas con vosotras más el alquiler de mi cocina y las niñas que andan espiando a los políticos catalanes.

Ara sembla que estigui meditant... però de fet està calculant el que val tenir a set prostitutes treballant nit i dia... i això li recorda els excessos de la seva joventut. Somriu i en un murmurí diu. Siete por nueve son... sesenta y tres. O sea, seis mil setenta y tres más mis gastos de jefa de putas para espías... en total me deben ocho mil doscientos.

Sobtadament, un cop de porta.

Entra l'Encarnita eixugant-se els morros. El pintallavis a la mà per refer-se'ls.

Estoy hasta el coño de este 007. Tengo agujetas en la boca de tanto chupársela. ¡Purita, dame un café!

La Purita li serveix un cafè en un got brut de la pica i s'asseu al seu costat. La Madame se les mira amb cara de prunes agres i se'n va sense acomiadar-se.

La Encarnita va amb calces, sostenidors i mitges, com Déu mana malgrat no tenir pits, només mugrons. Amb aire ensopit agafa la tassa de cafè que li ofereix la Purita. Aquesta la mira intensament als ulls. ¿Dime, le has sonsacado la información? La Madame venderá esta casa muy pronto y somos nosotras las futuras dueñas. ¡No me falles!

¡Es que no puedo! Es tan joven... cuando se duerme me quedo embobada mirándole y...

La Purita l'agafa pels cabells i la mira fixament als ulls. ¡Guarra, tu eres mía! Li venta una plantofada que fa sorgir les llàgrimes de la pobra dona. La Purita li estira més fort els cabells obligant-la a acostar-se a la seva cara. Llavors li mossega els llavis amb ràbia. ¡Coño! ¿Te crees todo lo que dicen los chulos que abusan de nosotras? Ni te lo pienses que te lo voy a permitir. Se acabó, a partir de ahora se la chuparé yo misma... I amb un parell de noves bufetades la deixa plorant i surt de la cuina.

La Encarnita, es recolza al respall de la cadira amb les cames obertes, plorant desconsolada.

A fora se senten els crits de la Purita que amenaça amb fotre fora el nostre agent 007 sinó deixa en pau a la Encarnita.

Se sent un gran terrabastall quan la orgullosa Purita, comença a tirar pel terra els ordinadors del CNI. El pobre 007 obre la finestra i d'un bot salta al pati.

La Encarnita sent el riure de la Purita i els gemecs del jove agent del CNI. Encarnita fa un salt. ¡Ya está bien! Yo sin la puta polla no me conformo. I desapareix corrents cap el pati.

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

COBDICIÓS

Cobdícia: És el vici per excel·lència del capitalisme.

Proverbi Belga. El cobdiciós degollaria un poll per obtenir la seva pell.

Antoine Rivarol. El cobdiciós manca tant del que té com del que no té.

Publi Siro: Al pobre li manquen moltes coses, al cobdiciós totes.

Dante Alighieri: La cobdícia és de natura tan malvada i perversa que mai calma la seva fam i després de menjar té més gana que abans.

Albert Guinon: El Cobdiciós experimenta totes les preocupacions del ric i tots els turments del pobre.

George Herbert: El cobdiciós porta dintre el seu propi infern.

Proverbi Armeni: És més fàcil fer un forat a l'aigua que obtenir una moneda d'un cobdiciós.

LA LLUFA

EL SOMNI DE L'IMPERI OTOMÀ

La cruel actualitat, ens porta inexorablement a Turquia i al seu prestigiós President en funcions, l'excel·lentíssim dictador Recep Tayyip Erdogan.

El President ha aconseguit que els observadors d'Amnistia Internacional o els del PEN Club, tinguin prohibit assistir als judicis continus que se celebren sense garanties legals. El President ha aconseguit també fer creure als turcs que els tornarà a refer l'imperi otomà. Les detencions arbitràries, les tortures, les violacions de la llei i les depuracions són el pa de cada dia.

El President ha aculat Turquia a una crisi econòmica impressionant mentre distreu el personal enviant-los a fer una guerra absurda i inútil a Líbia i per poc no entra en guerra contra Egipte. Sense oblidar però les seves matances a Síria i l'eterna repressió cruenta contra els Kurds.

No entenem el turc malgrat ser una llengua prestigiosa però segons es dedueix de les seves pròpies declaracions el President Erdogan pateix alteracions místiques. Dit d'una altra manera, dorm poc i malament. I quan es desvetlla agafa una Bíblia i la llegeix fins l'alba. De fet, a la Bíblia, segons confessa, hi troba la solució a multitud de problemes. I el President els té de tot tipus.

El darrer atac místic no el deixava dormir i aleshores llegint l'Antic testament sobre la destrucció del temple de Jerusalem va trobar la solució al problema de la basílica de Santa Sofia d'Istanbul. Que totes les instàncies internacionals se li girin de cul li va ser igual. La idea lluminosa va ser de tornar a transformar en mesquita de culte un dels més valuosos monuments de la humanitat.

El President ha refet la història turca i vol deixar-hi la seva petja. Això és el que el preocupa com a dictador.

Per aquest ego tan dictatorial, per aquest regust a nacionalisme rovellat de cinisme, tenim el gust de concedir-li la Llufa d'OR. Que la gaudeixi mentre pugui.